CONTEXTUL SPIRITUAL SPECIFIC FILOSOFIEI WITTGENSTEINIENE: ANALIZĂ, CUNOAȘTERE ȘI GÂNDIRE CRITICĂ

THE SPECIFIC SPIRITUAL CONTEXT OF WITTGENSTEINIAN PHILOSOPHY: ANALYSIS, KNOWLEDGE AND CRITICAL THINKING

Gabriela Rusu

(Universitatea ,,Alexandru Ioan Cuza" Iași)

Wittgenstein a scris într-o epocă în care logica matematică cunoaște o expansiune și o etapă prolifică în calea dezvoltării sale. Frege a remarcat aplecarea lui Wittgenstein direcționându-l către marii gânditori ai respectivei perioade: Whitehead și Russell. La scurt tip după întâlnirea lui Russell cu Wittgenstein, filosoful britanic l-a considerat pe Wittgenstein un geniu cu o gândire briliantă. Wittgenstein și-a propus să aducă modificări asupra logicii lui Russell. Filosoful austriac și-a pus în minte să extindă eforturile sale filosofice de la bazele logicii la natura lumii. Wittgenstein a dorit ca limbajul să constituie nimbul filosofiei. Până la abordarea wittgensteiniană limbajul ocupa un loc secund în aria de interes filosofică. Wittgenstein urma să se dedice necesității și complexității limbajului.

Logica experienței umane putea fi decriptată doar dacă era luat în seamă limbajul în care aceasta era formulată. Wittgenstein avea ca deziderat existența unei limbaj exact cu ajutorul căreia putea să povestească realitatea în toate dimensiunile vieții. Limbajul precis, propus de Wittgenstein, avea să provoace un ecou în filosofie. Atât Wittgenstein cât și Russell doreau să explice realitatea pornind doar de la legile logice. Wittgenstein lecturase operele lui Freud însă în lumina logicii a concluzionat că psihanaliza este la fel de lipsită de fecunditate la fel ca și psihologia. Wittgenstein nu s-a dedicat psihologiei cercetării, chiar dacă aceasta era în vizorul contemporanilor acelei perioade.

Filosoful austriac a preluat de la precursorii săi numeroase aspecte cum ar fi: ideea că sensul unei propoziţii depinde şi de posibilitatea acceptării falsităţii sale.

Ideea lui Wittgenstein că propoziţiile şi în general limbajul au funcţia de a reprezenta faptul, realitatea de care vorbesc este de asemenea corelată cu opinia predecesorilor săi.

Wittgenstein wrote in an age when mathematical logic was experiencing an expansion and a prolific stage in its development. Frege noted Wittgenstein's leaning towards the great thinkers of the period: Whitehead and Russell. Shortly after Russell's meeting with Wittgenstein, the British philosopher considered Wittgenstein a genius with brilliant thinking. Wittgenstein set out to make changes to Russell's logic. The Austrian philosopher set out to extend his philosophical endeavors

from the foundations of logic to the nature of the world. Wittgenstein wanted language to be the nimbus of philosophy. Until the Wittgensteinian approach, language occupied a secondary place in the area of philosophical interest. Wittgenstein was to devote himself to the necessity and complexity of language.

The logic of human experience could only be deciphered if one took into account the language in which it was formulated. Wittgenstein desired the existence of an exact language with which he could narrate reality in all dimensions of life. The precise language proposed by Wittgenstein would cause an echo in philosophy. Both Wittgenstein and Russell wanted to explain reality only from logical laws. Wittgenstein had read Freud's works, but in the light of logic he concluded that psychoanalysis is as fruitless as psychology. Wittgenstein did not devote himself to research psychology, even if it was in the sights of contemporaries of that period.

The Austrian philosopher took over from his predecessors many aspects such as: the idea that the meaning of a sentence also depends on the possibility of accepting its falsity.

Wittgenstein's idea that sentences and language in general have the function of representing the fact, the reality they are talking about is also correlated with the opinion of his predecessors.

Cuvinte cheie: limbaj, analiză, gândire, logică, cunoaștere.

Key words: language, analysis, thinking, logic, knowledge.